

Näitkö sen miehen joka katsoi oudosti? Minä näin mutta päätin antaa mennä, koska olin aloittanut. Saappaani jäivät ties minne ja kävelin paljain jaloin kotiin, tosin en kaiken jälkeen tiennyt missä koti olisi. Puhelimeen oli tullut viestejä kuolevalta äidiltäni, josta en kuitenkaan paskaakaan välittänyt. Kaikki vanha palasi mieleeni, ne nöyryytykset, kaikki se viha, kaikki se paska mitä hän olin kokenut. Mitäköhän sen eräs ajatteli kaiken jälkeen, oliko kaikki hyvät tilasuudet menneet ohi vain pienien virheiden vuoksi vai oliko jumala päättänyt kostaa. Kuin peili joka hajosi käsille, tekien haavat syvälle sieluun. Mistään en voinut nauttia, ei ystävistä, ei eläimistä, ei konserttilipuista Paul McCartneyn keikalle, ei maailman menosta. Ajatukset pyöri ja pyöri ja sisällä virtasi amazon johon hukkuu kaikki hyvä. Kun kaikki tietää mitä tein, on parempi pysyä yksikseen kuoreissa, jonka luulin jo poistuneen, päästyäni yli lapsuuden tramoista, siitä pahasta mitä oli tapahtunut, veri joka valui pitkin lattioita ja pako henkensä edestä. Uskon kaikkien haluavan henkeäni, itsekin halusin kuolla, mutta jokin esteli aina. Ei ole toista joka olisi samaan aikaan, tyhjä, täynä, puoliksi täynä, oli vain minä. Joka selvitti, mitä oli selvitettävissä, mutta enää en luottanut itseäni, tiesin vain olevani joain hauskaa, jotain tyhmää, jotain hyvää, jotain pahaa, jotain kuollutta, jotain elävää. Laahustin ja laahustin, kaupungin valot sokaisivat minua ja teki mieli itkeä kaikki pois, mutta näin tumman hahmon joka katsoi minua, halusin jättää hänet omaan arvoonsa mutta löysinkin itseni, tuijottamasta häntä suoraan silmiin. Tumma hahmo ei ollut mitään yliluonnollista, vaan mies joka hymyili ivallisesti ja sanoi olleensa varma että tulen vielä kerjäämään namia. Miettimättä aloin riisuutua ja niin huoleni kaikkosivat taas ja olin onnellisin, mahtavin, täysin elossa, tätä tarvitsin.